

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 lipca 1976 r.

w sprawie określenia wieku emerytalnego i zasad przyznawania dodatku do emerytur i rent inwalidzkich dla funkcjonariuszy pożarnictwa.

Na podstawie art. 21 ust. 2 oraz art. 48b ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 6, z 1972 r. Nr 16, poz. 114 i Nr 53, poz. 341, z 1973 r. Nr 38, poz. 225, z 1974 r. Nr 21, poz. 116 i 117, Nr 47, poz. 280 i Nr 50, poz. 321 oraz z 1975 r. Nr 45, poz. 232) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Funkcjonariuszom pożarnictwa przysługuje prawo do emerytury, jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

1) osiągnęli wiek:

- a) mężczyzna 60 lat, a kobieta 55 lat albo
- b) mężczyzna 55 lat, a kobieta 50 lat, jeżeli komisja lekarska do spraw inwalidztwa i zatrudnienia wydała orzeczenie o trwałej niezdolności do pełnienia służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej;

2) wiek, o którym mowa w pkt 1, osiągnęli w czasie pełnienia służby albo w czasie zatrudnienia wykonywanego po zwolnieniu z tej służby

3) pozostawali w zatrudnieniu przez okres wynoszący dla mężczyzny co najmniej 25 lat, a dla kobiety co najmniej 20 lat, w tym co najmniej 15 lat w służbie w jednostkach ochrony przeciwpożarowej, wykonując czynności o charakterze operacyjno-technicznym.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 nie ma zastosowania, jeżeli funkcjonariusz pożarnictwa został zwolniony ze służby lub z pracy, którą wykonywał po zwolnieniu ze służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej, z powodu inwalidztwa.

§ 2. 1. Funkcjonariuszom pożarnictwa uprawnionym do emerytury na podstawie przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin przysługuje dodatek z tytułu służby w jednostkach ochrony

przeciwpożarowej, jeżeli co najmniej przez 15 lat wykonywali czynności o charakterze operacyjno-technicznym.

2. Funkcjonariuszom pożarnictwa uprawnionym do renty inwalidzkiej na podstawie przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin przysługuje dodatek z tytułu służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej, jeżeli pełnili tę służbę ostatnio przed powstaniem inwalidztwa, a okres tej służby wynosi co najmniej 5 lat. Okres taki nie jest wymagany, jeżeli inwalidztwo powstało wskutek wypadku przy pracy albo wypadku w zatrudnieniu lub wskutek choroby zawodowej.

§ 3. 1. Wysokość dodatku, o którym mowa w § 2, oblicza się od emerytury lub renty inwalidzkiej bez jakichkolwiek innych dodatków.

2. W razie zbiegu prawa do dodatku z tytułu służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej z prawem do dodatku z tytułu innej pracy lub działalności wypłaca się jeden z tych dodatków, a mianowicie wyższy lub wybrany przez uprawnionego.

§ 4. Prawa do dodatku do emerytury lub do renty inwalidzkiej nie nabywa, a nabyte traci funkcjonariusz pożarnictwa, który został zwolniony z powodu porzucenia pracy lub wymierzenia kary dyscyplinarnej albo wydalenia ze służby lub z powodu skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę dodatkową pozbawienia praw publicznych.

§ 5. Dodatek, o którym mowa w § 2, przysługuje również byłym członkom Korpusu Technicznego Pożarnictwa, którzy spełniają określone w rozporządzeniu warunki do jego przyznania, a prawo do emerytury lub renty inwalidzkiej uzyskali przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1976 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz